

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a Raffai Róbert Egyéni Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Raffai Róbert ügyvéd) által képviselt **felperesnek** a dr. Tatár Jeromos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tatár Jeromos ügyvéd) által képviselt **I.r. és II.r. alperesek** ellen fuvarkár megtérítése iránt indított perében a Veszprém Megyei Bíróság 2009. december 3. napján kelt 1.G.40.009/2009/13.sorszám alatti közbenső ítéletével szemben az alperesek által 14., 15., 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes - "A" megbízottján keresztül - bálás ruha fuvarozását rendelte meg a fuvarozó I.r. alperestől 2008. június 9.-i, délelőtti **Ország (Város 1**, dél-keleti városrésze, 5 percre az ... - as autópályától) felrakással; és 2008. június 11.-i magyarországi (**Város 2**) lerakással; 800 Euro fuvardíjért. Az I.r. alperesnek elfaxolt megrendelő okiratán a felperes szállítandó áruként 35 colli, kb.30-35 köbméter max. 2 tonna bálás ruhát tüntetett fel, egyben közölte a fel- és lerakódás, valamint felmerülő probléma esetén értesítendő mobiltelefonszámát. A megrendelőn felrakó helyként feltüntetett cím annyiban téves volt, hogy az utca neve nem ..., hanem ... volt. Az I.r. alperes alkalmazottja a felrakás napján a kikötött címet eltévesztve **Város 1** ... utcájában állt ki és csak másnap jelent meg a kikötött felrakó helyen. Ott ekkor már nem volt jelen a felperes magyar nyelvet ismerő kapcsolattartója, "B". A felrakó hely egy családi ház volt, ahol az összegyűjtött és műanyag zsákokban tárolt bálás ruhát az ott lakó, magyar nyelvet nem ismerő házaspár adta át a rakodást is elvégző I.r. alperesi alkalmazottnak. A CMR-fuvarlevelet a sofőr állította ki, abban a fuvarozott áru bruttó súlyát 1,8 tonnában jelölte meg. A fuvarlevelet a gépjárművezető aláírásával és az I.r. alperes cégbélyegzőjével látta el, azt aláírta a feladó is. A CMR-fuvarlevélen a gépjárművezető sem az árudarabok számára, sem az áru mennyiségére, sem pedig annak csomagolására fenntartást nem közölt. A lerakóhelyre az I.r. alperes gépjárműve 2008. június 11-én, késő este érkezett meg, a lerakáskor - a mintegy 3 tonna teherbírású tehergépjárművön - kb. 300

kg-nyi bálás ruha volt. A felperes a fuvardíjat az I.r. alperesnek nem fizette meg, az I.r. alperes pedig megtagadta a leszállított áru kiadását.

A felperes keresetében 3.000.000,- forint fuvarkár, valamint annak a 2008. július 5. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az I.r. alperest; valamint az átalakulását megelőzően betéti társaságként működő I.r. alperes volt beltagját, a II.r. alperest, mögöttesen. Kereseti érvelése szerint a felperes és az I.r. alperes között nemzetközi közúti árufuvarozási szerződés jött létre, melyre az 1971. évi 3.tvr-rel kihirdetett Genfi Egyezmény (a továbbiakban: CMR) rendelkezései alkalmazandóak. A CMR 8. Cikke 1. pontja szerint a fuvarozót az áru átvételekor ellenőrzési kötelezettség terheli, kifogása esetén pedig a 8. Cikk 2.pontja alapján a fuvarlevélbe fenntartását kell rögzítenie. Jelen esetben a fuvarozó által kiállított fuvarlevél szerint a fuvarozó alkalmazottja a felrakáskor 1,8 tonna bálás ruhát vett át, a fuvarlevél pedig fenntartást nem tartalmaz. Így a CMR 9.Cikk 2. pontja szerint vélelmezni kell, hogy a fuvarozó ezt a mennyiségű árut átvette, azonban a címzettnek csak mintegy 300 kg árut kívánt kiszolgáltatni. Az I.r. alperes megszegve a CMR 13.Cikk 1. pontját, a leszállított árut sem szolgáltatatta ki, míg az áru részleges elvesztéséért a 17. Cikk 1.pontja alapján felelősséggel tartozik. A felperes megjelölt kára az áru kiszolgáltatása elmaradásából és az értékesítési bevétel kieséséből származik.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását indítványozták. Azzal védekeztek, hogy az írásbeli megrendelő nem tartalmazta a áru pontos mennyiségét és minőségét. Az I.r. alperes azt a mennyiségű és darabszámú árut szállította le, mint amelyet a felrakó helyen a feladó neki átadott, az áru kiadása pedig a felperes magatartása miatt maradt el.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott közbenső ítéletével megállapította, hogy az I.r. alperes kártérítési felelősséggel tartozik a felperes megrendelése nyomán teljesített nemzetközi fuvar során részlegesen elveszett áruk miatt. Határozata indokolásában elsődlegesen megállapította, hogy a felperes írásbeli megrendelője a fuvarfeladat teljesítéséhez ismerni szükséges adatokat teljes körűen tartalmazta, három elérhető megrendelői telefonszámot is közölt, és a fuvarozandó áru mennyiségét több paraméterrel (darabszámmal, térfogattal és súllyal is) körülírta. Ennek ellenére a felrakáskor az I.r. alperes gépkocsivezetője a CMR 8.Cikk 1., 2. pontja; 9.Cikk 1. és 2. pontja alapján a fuvarlevélen nem rögzítette az átvett áru mennyiségére és a csomagolás állapotára vonatkozó fenntartást. Az elsőfokú eljárásban kihallgatott tanúk vallomása alapján pedig nem került elő olyan bizonyíték, amely megdöntötte volna a CMR 9.Cikk 2. pontjában meghatározott vélelmet, így a bíróság tényként állapította meg, hogy a fuvarozásra átvett áru mennyisége 1,8 tonna volt.

Az elsőfokú bíróság elvetette azt az alperesi védekezést, amely szerint a súlyhiányra vonatkozó telefonos értesítést követően a felperes képviseletében eljáró "A"-tól az alperesi alkalmazott olyan utasítást kapott volna, hogy a felrakó helyről elindulhat, ha a zsákok darabszáma megvan. Ezt az alperesi állítást ugyanis a kihallgatott "A" tanú kifejezetten tagadta. Az elsőfokú bíróság alaptalannak tartotta azt az alperesi érvelést is, hogy a becsatolt komp-súlyjegy, és nemzetközi menetlevél igazolná, hogy az I.r. alperes a lerakón látott

párszáz kilogrammnyi ruhával indult volna el a felrakó helyről. A súlyjegy ugyanis az I.r. alperes fuvarszközéhez köthető egyedi azonosítót nem tartalmaz, a nemzetközi menetlevél pedig hiányosan vezetett. A szintén becsatolt tachográf-diagram pedig megmutatja, hogy az áru berakásától a lerakásig terjedő időben a gépjármű bizonyos alkalmakkor megállt. A bíróság a CMR 17.Cikke 2., 4. pontjában meghatározott tények bizonyítása hiányában a 17.Cikk 1. pontja alapján állapította meg az I.r. alperes részleges kártérítési felelősségét.

A közbenső ítélet megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt az alperesek terjesztettek elő fellebbezést. Fellebbezésük indokolása szerint az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében nem vette kellő súllyal figyelembe az általuk előterjesztett magánszakvéleményt, indokolatlanul mellőzte "C" gépkocsivezető tanúvallomását, amely szerint a felrakás helyének körülményei nem tették lehetővé az általános elvárt ellenőrzést, a felrakás során pedig a sofőr kért és kapott segítséget a felperes nevében eljáró személyektől. Ezért fellebbezésükben kifogásolták, hogy a szintén tanúként kihallgatott felperesi megbízottak nem emlékeztek arra vallomásuk során, hogy a gépkocsivezető telefonhívása a rakomány minőségével és mennyiségével volt kapcsolatos és a sofőr határozott utasításra indult el a célállomásra. Kérték így figyelembe venni a II.r. alperes személyes előadását és "C" tanúvallomását. Tekintve, hogy az áru ellenőrzése feltételei hiányoztak, nem volt elvárható az I.r. alperes alkalmazottjától, hogy fenntartásokkal éljen. Kifogásolták azon írásbeli bizonyítékaik figyelmen kívül hagyását is, melyek igazolták, hogy az I.r.alperes fuvarszköze azzal az árumennyiséggel hajtott fel a doveri kompra, mint amelyet a címzettnek át kívánt adni.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a közbenső ítélete alapjául szolgáló tényállást az eljárása során felmerült bizonyítékok helyes és okszerű mérlegelésével állapította meg; s abból megalapozottan következtetett az I.r. alperes kártérítési felelősségének fennállására.

Az ítéletábra előrebocsátja, hogy az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta felül (Pp.253.§.(3) bekezdés).

A fellebbezésben az alperesek az elsőfokú bíróság bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó tevékenységét és az I.r. alperes kártérítési felelőssége alapjául szolgáló tényállás megállapítását vitatták. A Pp.206.§.(1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetésével állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. A bíróság mérlegelése tehát a törvény alapján kiterjed az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékok és a felek előadásainak egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére is. A másodfokú eljárásban az

elsőfokú tényállás alapjául szolgáló bizonyítékok felülmérlegelésére, a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére csak akkor kerülhet sor (1.), ha a bíróság a tényállást valamely bizonyíték figyelmen kívül hagyásával állapította meg, ezért az megalapozatlan; avagy (2.) az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége illogikus, vagy kirívóan okszerűtlen. Ha viszont az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok jogszerű mérlegelésével állapította meg, az a másodfokú bíróságot is köti és a felülmérlegelés jogszabálysértő (BH 2006/403.)

A bizonyítékok elsőfokú ítéleti mérlegelését támadó fellebbezés annyiban iratellenes, hogy "C" gépkocsivezető tanúvallomásaiban nem tért ki a felperes megbízottaival folytatott, a rakomány minőségével és mennyiségével kapcsolatos telefonhívásra. Vallomása szerint rakodása közben még az I.r. alperes vezető tisztségviselőjével, a II.r. alperes sem beszélt, csupán a felrakóhely címének elírása miatt tájékozódott valakitől (9.tjk.16.oldal). A felperes szervezeti képviselője, Nagy Imre ügyvezető személyes előadása, valamint "D" tanú vallomása ugyan tartalmaz adatot a "C" gépkocsivezetővel folytatott telefonbeszélgetésre; de arra nem, hogy annak során az alperesi alkalmazott a felrakott árumennyiségre vonatkozó kifogást közölt volna (9.tjk.11.oldal). Azt pedig az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a "A" tanú vallomása által cáfolt II.r. alperesi személyes előadás nem igazolja, hogy az I.r. alperes a felrakott áru mennyiségére vonatkozó kifogást közölt volna, és a felperes megbízottja határozott utasítására (CMR 14.Cikk.1.pont) indult volna el áruhiánnyal a felrakóhelyről. "C" tanú vallomásaiban a felrakás körülményeit csak annyiban kifogásolta, hogy a felrakóhely egy családi ház volt, ahol jelen volt az ott élő család két gyermekkel. (9.tjk.13.oldal utolsó bekezdés, 16. oldal első bekezdés) Ezek a körülmények pedig nyilvánvalóan nem zárták ki, hogy a CMR-fuvarlevelet kiállító sofőr a mennyiségre vonatkozó fenntartását a fuvarlevél 18. rovatában rögzítse. Az kétségtelen, hogy a családi háznál a nagyobb mennyiségű áru súlyának megállapítására alkalmas mérleg nem állt rendelkezésre, azonban - az elsőfokú bíróság helyes megállapítása szerint - a szakvállalkozó I.r. alperes nemzetközi utakra igénybevett sofőrjétől elvárható annak megállapítása, hogy a fuvarszervező rakterének térfogatát a felrakott áru milyen mértékben foglalja el. Márpedig az írásbeli megrendelés nem csak az áru darabszámát, súlyát, hanem térfogatát is tartalmazta. Bár "C" tanú vallomása is azt tartalmazza, hogy legfeljebb kb. 1 tonna súlyú árut rakodott fel, mégsem rögzített fenntartást az általa kiállított fuvarlevélre.

Végül az ítélet táblája egyetért az elsőfokú bíróság azon értékelésével is, hogy az alperesek által becsatolt súlyjegy, nemzetközi menetlevél, valamint a tachográf-adatokat tartalmazó okirat nem alkalmas a fuvarlevél által felállított vélelem (CMR 9.Cikk 2. pont) megdöntésére. Az elsőfokú bíróság által elfogadott felperesi kifogás arra nézve alapos, hogy a súlyjegy nem tartalmazza az I.r. alperes fuvarszervezője azonosító adatait, így kellő bizonyítékkal nem szolgál arra, hogy a bálás ruhával megrakott 7,5 tonnás I.r. alperesi I tehergépkocsit mérlegelték azzal. Ezen kívül a felrakás helye nem a kompikötő **Város 3-ban**, hanem **Város 1ben** volt, így a súly-jegy nem bizonyíthatja, hogy a felrakáskor a fuvarszervezőre milyen mennyiségű árut rakodtak.

Ezekre figyelemmel az alperesek fellebbezése nem alkalmas arra, hogy az abban foglaltak alapján az ítélet táblája felülmérlegelje az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. Ezért a

másodfokú bíróság az elsőfokú közbenső ítéletet a Pp.253.§.(2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, így az alperesek a Pp.78.§.(1) bekezdése alapján viselni kötelesek a lerótt fellebbezési illetékből és a meghatalmazott jogi képviselőjük ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltséget. A felperesnek megtérítést igénylő költsége nem merült fel, így az ítéletábra részére másodfokú perköltség megállapítását mellőzte.

Győr, 2010. évi május hó 26. napján

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: